

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558495568/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

skal ogsaa paa sine gamle Dage have lagt sig efter Astronomien og Naturvidenskaberne. For ikke at blive mistænkt for Trolddom har han muligen holdt sine Studier skjulte, og hemmelig vaaget her om Natten ved sine Forskninger. Lad os undersøge Værelset noget nøiere! maaskee kan vi finde Beviser for min Formodning.» Derpaa tog Grev Albert Lysstagen i den venstre og Sværdet i den høire Haand, og undersøgte Panelerne nøie; han rykkede en gammel Dragkiste tilside og bemærkede i Panelet en rusten Staalknap. Da han trykte paa den med Sværdheftet, sprang en skjult Falddør op og en snever Vindeltrappe viste sig forinden. «Seer I! – sagde Greven – min Formodning stadfæstes, her har vi vist en hemmelig Opgang til Taarnet. Tag I det andet Lys, ærværdige Herre! og lader os forfølge vor Opdagelse!» Carl vilde give sin Herre et Beviis paa sin Kjækhed, og bad ham at maatte gaae foran med den ene Stage. «Nu vel, det kan jeg lide – svarede Greven og rakte ham sin – men taber du den, bliver jeg vred for Alvor.»

Drengen gik nu med bankende Hjerter foran, og holdt saa fast paa Lysstagen, som om den kunde flyve fra ham.

Da de kom til Enden af den høie Vindeltrappe, stode de for en stærk jernbeslagen Dør, som Grev Albert stødte op med sit Sværd, og de traadte ind i en cirkelrund Taarnstue med store tillukte Luger paa alle Sider; i Midten stod et rundt Bord, hvorpaa der laae allehaande konstige Instrumenter og en Mængde opslagne Skrifter med røde Bogstaver og fremmede Ziffer. Paa Enden af Bordet laae en stor tillukt Bog med en svart Steen over, og forbundet med Gulvet ved en Kobberlænke. De satte Lysene paa Bordet og betragtede Værelset og dets underlige Beskab.

«En Studerstue altsaa og formodentlig et Observatorium», sagde Bispen og satte sig i den store Stol ved Bordet for at eftersee Skrifterne og Papirerne, medens Grev Albert med det ene Lys overbeviste sig om, at der ingen anden Udgang var fra Værelset, end den til Trappen. Han betragtede med Deeltagelse en stor konstig Messingkugle, hvorpaa alle Stjernebillederne vare indridsede, og hvorpaa han tillige saae adskillige velbekjendte Navne, meest fra det nysforbigangne Aarhundrede. Men hvad han meest stadsede ved var et lille Arnested med et Kobberrør gjennem den tykke Muur og med allehaande underlig formede Skaaler eller Flasker af Leer og Metal; hvad der her ved meest forundrede ham var, at Asken var varm og skjulte gloende

Emner. »Her maa da altsaa være Nogen, som endnu benytter disse Redskaber«, sagde han, og nærmede sig Bordet for at underrette Bispen om sin Opdagelse. Da saae han en Forbauselse i Bisp Peders spændte Ansigt, som fast forfærdede ham: Bispen stirrede med ufravendte Øine paa et Blad med røde latinske Bogstaver.

»Hvad læser I der? ærværdige Herre!« spurgte Greven og satte sit Lys paa Bordet ved Siden af Bispens.

»Forfærdelige Hemmeligheder ligge her begravede – hviskede Bisp Peder – og hvis vi turde aabne den Bog der, – her pegede han paa den store lænkede Bog med Stenen – kunde der maaskee opgaae et Lys for os, som kunde forklare mig en Gaade, jeg nu i ni Dage grunder paa, maaskee kunde vi da bevare Kongen og Fædrelandet fra en stor Ulykke og opdage en Forbrydelse – et Kongemord, som ellers vil være skjult til den sidste Basun aabner Gravene. See, det staaer her med tydelige Ord, og jeg røber Eder ikke nogen Hemmelighed, som ene tilhører mig eller Kirken. Ikke for Intet har vist Herren ledet os tilsammen til dette Sted.«

»Læs, Læs! – sagde Greven forfærdet – jeg forstaaer Eder ikke.« – »Gak tilside!« sagde han til Carl, der ogsaa studsende havde nærmet sig og hørt nogle af Bispens Ord, som han forbauset etindrede sig at have hørt, Ord for Ord, af hiin besynderlige Bjergmand i Kirken.

Paa sin Herres Befaling gik Carl tilside, men kunde dog ikke undlade at lytte opmærksom til hvert lydeligt Ord, der undslap den heftige Bisp Peder.

»I hiin Bog staaer det Alt – sagde Bispen – men her staaer en skrækkelig Forbandelse over den, der uberettiget aabner den. See, dette er kun et Register over den hemmelige Bogs Indhold.«

»Stjernetyderdrømme! – sagde Grev Albert – mystisk Sværmerie og Afkædighed!«

»See her! – udbrød Bispen igjen – Den store Kong Valdemars Horoskop og Skjæbne. Tvillingbrødrene Axels og Esbers Horoskop og Skjæbne. Og see her! Sjette Knuds Skjæbne – hans Morders fordomte Navn – høret I! myrdet – hans Morders Navn – see, det er det, jeg vil vide – den, der myrdede ham, truer ogsaa hans kongelige Broder. Og see her! ogsaa til os kommer Listen: Hr. Sunos og hans Søners Skjæbne – Andreas Erkebisp, hans langvarige Helsot – Peder Bisp i Roskild; Jacob, Lars og Ebbe Suneson; Grev Albert af Orlamünde,